

Hensyn til den rette Bane fra Horsens til Aarhus, og som endnu i dette Døielik hellere end gjerne ville vække Haanden til at fremme det, han erklærer for sit eget Duffe. Dersom den høitagtede Indenrigsminister havde villet gjenoprette Sagens virkelige Stilling, dersom han havde villet gjøre, hvad man med et juridisk Udtryk kalder, restituere Sagen in integrum, havde han, eftersom Sagen stod, paany forelagt sit Forslag fra forrige Samling, maaskee med Udelukkelse af Silkeborgbanen; han havde da givet os Valget imellem hans oprindelige Forslag og Udvalgets Betænkning, der vistnok vilde have faaet Form af Forslag ved Hjælp af de ærede Medlemmer, som havde faaet Sæde i Udvalget. I saa Fald havde Sagen ligget reent og klart; de forskjellige Ansøgers havde da kunnet mødes og navnlig havde vi, der vare rede til at møde den høitagtede Indenrigsminister og hjælpe ham, ikke været udsatte for den store Skuffelse at see, at han har forladt den vigtige Post, hvor han skulde være vor Anfører. Det forholder sig nemlig ingenlunde saaledes som paastaat af det ærede Medlem her foran (Tscherning), at Horsens-Torriild-Tanken skulde være aldeles opgiven. Der er Intetsomhelst, der berettiger til en saadan Udtalelse. Jeg yder det ærede Udvalg, der var nedsat i forrige Samling, al mulig Hæder; jeg er overbeviist om, at det var en god Repræsentation for Thinget, og at det paa bedste Maade søgte at opfylde sit Hverv; men de Udtalelser, der fremkom i dette Udvalg, kunne dog paa ingen Maade erkjendes for at være gjældende for Thinget, og fordi Horsens-Torriild-Banen var opgiven i Udvalget, er det ingenlunde givet, at dette ogsaa er Tilfældet heri Thinget. Jeg nævner det bedste Haab om, at der endnu idag vil komme et Fleertal frem for Horsens-Torriild-Banen, skjøndt den er berøvet Indenrigsministerens saa særdeles bethyngsfulde Understøttelse, og i alt Fald er Ingen, før Afstemningen er foretagen, berettiget til at modstige denne Forhaabning eller til at erklære denne Bane for opgiven. Horsens-

Torriild-Banen er den naturlige Bane; naar Horsens og Aarhus ere givne som to Punkter paa Banen, er det den naturlige Vej at gaae, at tage den lige Linie imellem dem. De Herrer, som sige Nei hertil, som beraabe sig paa, hvorledes man tidligere har givet det ene Pant efter det andet, hvorledes de ere blevne løstede og fristede bort fra, hvad de ansee for rigtigt, og derfor næsten appellere til vor Barmhertighed, for at vi skulle gaae med en lille Smule vestester til Skanderborg, gjøre sig skyldige i store Feil. Der har været en Tid, da der for Alvor var Tale om at lægge en Bane, hvis Hverv det skulde være at forbinde Sylland med Syden og tillige at befrugte det. Denne Befrugtningsbane, for hvilken det ærede Medlem her foran (Tscherning) var en saa veltalende Talsmand, men som havde mange Modstandere i Thinget — og disse Modstandere seirede —, er slaaet til Jorden og eksisterer ikke mere, undtagen i det ærede Medlems vee-mødsfulde Erindring; den er væk, den er død og kommer aldrig igjen. Man troer nu, at man, naar det engang er givet, at denne Centralbane ikke længere eksisterer, vilde kunne raade Bod paa de Ulemper, som flyde deraf, ved at trække Banen lidt over til Vest. En Sernbane i Midten har sin Betydning, og en Østbane har sin Betydning, men Noget midt imellem, noget Samlende, Noget, der slynger og krummer sig i Zigzag, er Ingenting; en saadan Bane vilde samle alle Mangler ved begge Baner og sprede Fordelene. Efter den Udvikling, Sernbanespørgsmaalet har faaet, er Intet mere naturligt end at gaae den korteste Vej fra Horsens til Aarhus over Torriild. Det er den bedste og billigste Bane; den bedste, fordi den gaaer igjennem det bedst befolkede Terrain, og den billigste, fordi det er den korteste Bane, som tillige vil yde de største Fordele for den gjenneemgaaende Trafik. De Folk, der tidligere stode paa Befrugtningsstandpunktet og paastode, at der ikke var andre Passageer for Banen paa Østkysten end Saltvandsfistene, hører jeg nu høre til Silkeborg, de ville nu